

LIBERAALIEN JA DEMOKRAATTIEN KANTA KIELIKYSYMYKSESSÄ

Sanomalehdet ovat jo moneen otteeseen maininneet Kaukasian käskynhaltijan selostuksesta, jonka erikoispiirteenä ei ole mustasotnialaisuus, vaan arkaileva „liberalismi”. Käskynhaltija esiintyy muun muassa ei-venäläisten kansallisuuksien keinotekoista russifisoimista, s.o. venäläistämistä vastaan. Kaukasiassa ei-venäläisten kansallisuuksien edustajat pyrkivät *itse* opettamaan lapsilleen venäjän kielen, esimerkiksi armenialaisissa kirkkokouluissa, joissa venäjän kielen opetus ei ole pakollista.

Tähän viitaten eräs Venäjän laajimmin levinneistä liberaalisista sanomalehdistä „Russkoje Slovo” (№ 198) tekee sen oikean johtopäätöksen, että vihamielinen suhtautuminen venäjän kieleen Venäjällä „on yksinomaan seurausta” venäjän kielen „keinotekoisesta” (olisi pitänyt sanoa: väkivaltaisesta) juurruttamisesta.

„Venäjän kielen kohtalosta ei tarvitse olla huolissaan. Se itse hankkii itselleen tunnustuksen kaikkialla Venäjällä”, kirjoittaa lehti. Se on oikein sanottu, sillä taloudellisen vaihdon tarpeet pakottavat aina samassa valtiossa asuvat kansallisuudet (niin kauan kuin ne haluavat elää yhdessä) perehtymään enemmistön kieleen. Mitä demokraattisemmaksi Venäjän yhteiskuntajärjestelmä tulee, sitä voimakkaammin, nopeammin ja laajemmin kehittyä kapitalismi, sitä vaativammin taloudellisen vaihdon tarpeet tulevat sysäämään eri kansallisuuksia opiskelemaan sitä kieltä, joka on sopivin yhteistä kaupallista kanssakäyntiä varten.

Mutta liberaalinen sanomalehti kiiruhtaa lyömään itseään ja näyttämään, että se on liberaalisen epäjohtonmukainen.

„Tuskinpa kukaan venäläistämisen vastustajistakaan”, kirjoittaa se, „ryhtyy väittämään sitä vastaan, että näin äärettömän suuressa valtiossa kuin Venäjä on täytyy olla yksi yleisvaltakunnallinen kieli ja että tällaisena kielenä... voi olla vain venäjän kieli”.

Nurinkurista logiikkaa! Pieni Sveitsi ei menetä mitään, vaan voittaa siitä, ettei siellä ole *yhtä* yleisvaltakunnallista kieltä, vaan että niitä on kokonaista kolme: saksan, ranskan ja italian kieli. Sveitsissä on 70% väestöstä saksalaisia (Venäjällä on isovenäläisiä 43%), 22% ranskalaisia (Venäjällä on ukrainalaisia 17%) ja 7% italialaisia (Venäjällä on puolalaisia 6% ja valkoveräläisiä 4 $\frac{1}{2}$ %). Kun Sveitsissä asuvat italialaiset puhuvat yleisessä parlamentissa usein ranskaa, niin eivät he tee sitä vasten tahtoaan jonkin raakalaismaisen poliisilain (sellaista ei Sveitsissä ole) pakottamina, vaan yksinkertaisesti siksi, että demokraattisen valtion sivistyneet kansalaiset itse pitävät edullisempänä puhua sitä kieltä, jota enemmistö ymmärtää. Ranskan kieli ei herätä italialaisissa vihaa, sillä se on vapaan sivistyskansan kieli, kieli, jota ei tyrkytetä väkisin, inhottavia poliisimenetelmiä käyttäen.

Minkä takia sitten „äärettömän” Venäjän, joka on paljon kirjavampi ja hirveän takapajuinen maa, pitää *jarruttaa* kehitystään säilyttämällä jollekin yhdelle kielelle myönnetyn erioikeuden, olkoon se mikä tahansa? Eikö asia ole juuri päinvastoin, herrat liberaalit? Eikö Venäjän pitäisi, jos se haluaa saavuttaa Euroopan, tehdä loppu kaikista ja kaikkinaisista erioikeuksista mahdollisimman nopeasti, niin täydellisesti ja niin päättäväisesti kuin suinkin on mahdollista?

Kun kaikenlaiset erioikeudet katoavat, kun lakataan pakolla tyrkyttämästä jotain yhtä kieltä, niin kaikki slaavilaiset oppivat helposti ja nopeasti ymmärtämään toisiaan eivätkä tule kavahtamaan sitä „kauheaa” ajatusta, että yleisessä parlamentissa pidetään puheita eri kielillä. Ja taloudellisen vaihdon tarpeet *määräävät* kyseessä olevassa maassa itsestään sen kielen, jonka tunteminen on enemmistölle *edullista* kaupallisen kanssakäynnin kannalta. Ja se tulee määräytymään sitä vankemmin, kun eri kansakuntien väestö hyväksyy sen vapaaehtoisesti, se tulee määräytymään sitä nopeammin ja laajemmin, mitä johdonmukaisempaa tulee olemaan demokratismi ja mitä nopeammin käy sen vuoksi kapitalismin kehitys.

Liberaalit suhtautuvat kielikysymykseenkin, kuten kaikkiin muihinkin poliittisiin kysymyksiin, tekopyhien kaupustelijain tavoin, jotka ojentavat (avoimesti) toisen kätensä demokraattisille aineksille, mutta toisen kätensä (selän takana) maaorjuuttajille ja poliiseille. Me vastustamme erioikeuksia, huutaa liberaali, mutta selän takana hän tinkii itselleen maaorjuuttajilta milloin yhden, milloin toisen erioikeuden.

Sellaista on *kaikenlainen* porvarillis-liberaalinen nationalismi, ei ainoastaan isovenäläinen (se on pahinta siksi, kun se on luonteeltaan väkivaltaista ja sukua herroille Purishkevitsheille), vaan myös puolalainen, juutalainen, ukrainalainen, gruusialainen ja kaikki muu nationalismi. „Kansallisen kulttuurin” tunnuksen varjolla *kaikkien* kansallisuuksien porvaristo niin Itävallassa kuin Venäjälläkin harjoittaa *todellisuudessa* työläisten pirstomista, demokraattisten voimien heikentämistä sekä hieroo lehmäkauppoja maaorjuuttajien kanssa kansan oikeuksien ja kansan vapauden myymisestä.

Työläisdemokraattien tunnuksena ei ole „kansallinen kulttuuri”, vaan demokratismien ja yleismaailmallisen työväenliikkeen kansainvälinen kulttuuri. Pettäköön porvaristo kansaa kaikenlaisilla „positiivisilla” kansallisuusohjelmilla. Tietoinen työmies vastaa sille: kansallisuuskysymyksessä on olemassa vain yksi ratkaisu (mikäli sen ratkaisu on yleensä mahdollista kapitalismin maailmassa, voitontavoittelun, epäsovun ja riiston maailmassa) ja tämä ratkaisu on — johdonmukainen demokratismi.

Todisteet: Sveitsi länsi-Euroopassa, vanhan kulttuurin maa, ja Suomi itä-Euroopassa, nuoren kulttuurin maa.

Työläisdemokraattien kansallisuusohjelma on tällainen: ei kerrassaan mitään erioikeuksia yhdellekään kansallisuudelle eikä yhdellekään kielelle; kansakuntien poliittista itsemääräämisoikeutta, s.o. niiden valtiollista eroamista, koskevan kysymyksen ratkaiseminen täysin vapaasti, demokraattista tietä; sellaisen yleisvaltakunnallisen lain säätäminen, jonka nojalla mikä (zemstvojen, kaupunkien, yhteisöjen y.m. j.n.e.) toimenpide tahansa, jolla jossain suhteessa suodaan erioikeus jollekin yhdelle kansakunnalle tai rikotaan kansallisuuksien tasa-arvoisuutta tahi vähemmistökansallisuuden oikeuksia, julistetaan lainvastaiseksi ja epäpäteväksi — ja jokaisella valtakunnan kansalaisella on oikeus vaatia

sellaisen toimenpiteen kumoamista perustuslain vastaisena sekä niiden henkilöiden rikosoikeudellista rankaisemista, jotka ryhtyisivät toteuttamaan sitä elämässä.

Sen kansallisen torailun vastakohtaksi, jota eri porvarilliset puolueet käyvät kielikysymyksestä y.m.s., työläisdemokraatit asettavat vaatimukseksi: *kaikkien* kansallisuuksien työläisten ehdoton yhtenäisyys ja täydellinen yhteensulautuminen *kaikissa* työväenjärjestöissä, ammatillisissa, osuustoiminnallisissa, kulutus-, valistus- ja kaikissa muissa järjestöissä, kaikkinaisen porvarillisen nationalismin vastapainoksi. Vain tällainen yhtenäisyys ja sulautuminen voi puolustaa demokratismia, puolustaa työläisten etuja pääomaa vastaan,— joka on jo tullut ja tulee yhä enemmän kansainväliseksi,— puolustaa ihmiskunnan kehityksen etuja sen kulkiessa kohti uutta elämänjärjestystä, joka ei tunne mitään erioikeuksia eikä mitään riistoa.

„Severnaja Pravda” № 29,
 syyskuun 5 pnä 1913
 „Nash Putj” № 12,
 syyskuun 7 pnä 1913
 Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Severnaja Pravda” lehden
 tekstin mukaan